

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 octombrie

Seria I, Anul XXXII, Nr. 4 (385), 2025

DESCHIDEREA ANULUI PASTORAL 2025-2026

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Leon al XIV-lea la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; Mesajul Sfântului Părinte Papa Leon al XIV-lea pentru a IX-a Zi Mondială a Săracilor, 16 noiembrie 2025 - pag. 4-5; Gânduri despre Anul jubiliar - pag. 6-7; Rozariul, rugăciune cristologică - pag. 8; Șapte noi sfinți ai Bisericii - pag. 15; „Dilexi te” - Exortația Apostolică a Papei Leon al XIV-lea - pag. 16; „Un Milion de stele” - pag. 19.

Comunicat

Sesiunea extraordinară a Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică

În conformitate cu prevederile canonice în vigoare, având consimțământul Sinodului Permanent, Preasfinția Sa Cristian Dumitru Crișan, Administrator al Bisericii Greco-Catolice din România, a convocat pentru perioada **2-6 noiembrie 2025** sesiunea extraordinară a Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, în vederea alegerii noului Arhiepiscop Major, scaun rămas vacant după trecerea la cele veșnice a Preafericitului Părinte Lucian Cardinal Mureșan.

Cu acordul Eminenței Sale Cardinal Claudio Gugerotti, Prefectul Dicasterului pentru Bisericele Orientale, sesiunea sinodală se va desfășura la Roma și va fi găzduită la Colegiul Pontifical Pio Romano.

În zilele de 3 și 4 noiembrie 2025 Episcopii

membri ai Sinodului vor participa la două zile de reculegeri spirituale, meditațiile fiind ținute de Pr. Rinaldo Iacopino, părintele spiritual al Colegiului. Marți, 4 noiembrie 2025 se va celebra Sfânta Liturghie Arhierescă urmată de rânduiala Parastasului, la împlinirea celor 40 de zile de la trecerea la Domnul a Preafericitului Părinte Lucian Cardinal Mureșan.

Preoții, persoanele consacrate și toți credincioșii se pot uni în semn de comuniune spirituală la acest moment important din viața Bisericii noastre, recitând următoarea rugăciune:

Rugăciune la intenția alegerii noului Arhiepiscop Major

Doamne Dumnezeu nostru, Părinte atotținătorule, de la care coboară toată darea cea bună și tot darul desăvârșit, să se reverse binecuvântarea Ta asupra noastră, dăruindu-ne bucuria adevărului Tău și a îndurării Tale. Tu care călăuzești Biserica mântuită cu scump sângele Tău, păzește-o cu sfințire statornică.

Dăruiește Doamne Bisericii Tale Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, Păstor vrednic și drept, bineplăcut Ție prin înțelepciune, prudență și viață sfântă, iar nouă de folos părinte, sfințitor și învățător al adevărului Tău.

Fă ca lumina Sfântului Spirit, Mângâietorul, să coboare asupra arhierilor care îl vor alege pe cel chemat să fie Păstorul Bisericii Tale.

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție mărire înălțăm, Tatălui și Fiului și Spiritului Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl Nostru...

Născătoare de Dumnezeu...

Mărire Tatălui...

Notar
Pr. Liviu Ursu

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Mihaela Caba-Madarasi, Cristian Ciulea, Ioan Dărbăneanu, Alin Crețu, Maria-Mirela Filimon, Eugen Ivuț, Silvia Pantîș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it;

Tel: 0722.450.013

Abonamente și difuzare: Claudiu Boda

Magazin „Sfânta Tereza”

Str. Ep. Mihai Pavel nr. 4

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Leon al XIV-lea la Rugăciunea *Angelus*

Dumnezeu este adevărata Pace a umanității
12.10.2025

Dragi frați și surori, înainte de a încheia celebrarea, aș dori să vă adresez salutări călduroase tuturor celor care v-ați adunat aici pentru a vă ruga împreună cu Maria, Mama lui Isus, în acest mare „cenacol”. Voi reprezentați o gamă largă de asociații, mișcări și comunități inspirate de devoțiunea mariană, care este proprie fiecărui creștin. Vă mulțumesc și vă îndemn să vă bazați întotdeauna spiritualitatea pe Sfânta Scriptură și pe Tradiția Bisericii. Salut toate grupurile de pelerini, în special laicii augustinieni din Italia și Ordinul Secular al Carmelitelor Desculțe.

În ultimele zile, acordul de începere a procesului de pace a dat o scântie de speranță în Țara Sfântă. Îi încurajez pe cei implicați să continue cu curaj pe calea pe care au ales-o, spre o pace justă și durabilă, care să respecte aspirațiile legitime ale popoarelor israelian și palestinian. Doi ani de conflict au provocat moarte și distrugere în toată țara, mai ales în inimile celor care și-au pierdut în mod brutal copiii, părinții, prietenii și bunurile. Împreună cu întreaga Biserică, sunt aproape de durerea voastră imensă. Atingerea blândă a Domnului se îndreaptă astăzi în mod special către voi, în certitudinea că, chiar și în mijlocul celei mai adânci întunecimi, El rămâne mereu cu noi: „Dilexi te, te-am iubit”. Îi cerem lui Dumnezeu, care este adevărata Pace a umanității, să vindece toate rănilile și să ne ajute cu harul Său să realizăm ceea ce acum pare imposibil din punct de vedere uman: să ne amintim că celălalt nu este un dușman, ci un frate sau o soră pe care trebuie să îl vedem, să îl iertăm și să îi oferim speranța reconcilierii.

Am urmărit cu tristețe știrile despre recente atacuri violente care au lovit mai multe orașe și infrastructura civilă din Ucraina, provocând moartea unor persoane nevinovate, inclusiv copii, și lăsând multe familii fără electricitate și încălzire. Inima mea este alături de cei care suferă, care trăiesc de ani de zile în chin și lipsuri. Reînnoiesc apelul meu de a pune capăt violenței, de a opri distrugerea, de a se deschide dialogului și păcii! Sunt alături de dragul popor peruan în acest moment de tranziție politică. Mă rog ca Peru să continue pe calea reconcilierii, a dialogului și a unității naționale. Astăzi, în Italia, comemorăm victimele accidentelor de muncă: să ne rugăm pentru ele și pentru siguranța tuturor lucrătorilor. Și acum să ne întoarcem cu încredere filială către Maria.

Ne rugăm pentru misionarii speranței
19.10.2025

Dragi frați și surori,

Vă adresez salutări cordiale tuturor celor care ați participat la această celebrare, care a fost o mare sărbătoare a sfințeniei! Mulțumesc Cardinalilor, Patriarhilor și Episcopilor prezenți. Salut cu recunoștință președintele Republicii Italiene, președintele Libanului și distinsle delegații oficiale, în special cele din Armenia și Venezuela.

Îi salut cu bucurie pe ficele spirituale ale fondatoarelor care au fost canonizate astăzi și pe diversele comunități și asociații inspirate de carismele noilor sfinți. Vă mulțumesc tuturor pentru participarea voastră devotată! Îi salut pe ceilalți pelerini prezenți, în special pe membrii Hermandad del Señor de los Milagros, care și-au celebrat procesiunea tradițională.

Astăzi este Ziua Mondială a Misiunii. Deși întreaga Biserică este misionară, astăzi ne rugăm în mod special pentru acei bărbați și femei care au lăsat totul pentru a duce Evanghelia celor care nu o cunosc. Ei sunt misionari ai speranței printre toate popoarele. Domnul să îi binecuvânteze!

Veștile din Myanmar sunt, din păcate, îngrijorătoare: se raportează ciocniri armate și bombardamente aeriene, inclusiv atacuri asupra civililor și infrastructurii civile. Sunt aproape spiritual de cei care suferă din cauza violenței, insecurității și a numeroaselor greutăți. Reînnoiesc apelul meu sincer pentru un armistițiu imediat și eficient. Fie ca instrumentele războiului să cedeze locul celor ale păcii, prin dialog incluziv și constructiv.

Să încredințăm Fecioarei Maria și noilor sfinți rugăciunea noastră constantă pentru pace în Țara Sfântă, Ucraina și alte locuri afectate de război. Fie ca Dumnezeu să le acorde tuturor liderilor lor înțelepciunea și perseverența necesare pentru a avansa în căutarea unei păci juste și durabile.

Mesajul Sfântului Părinte Papa Leon al XIV-lea pentru a IX-a Zi Mondială a Săracilor, 16 noiembrie 2025 „Tu, Doamne, ești speranța mea” (Ps. 71,5)

1. „Tu, Doamne, ești speranța mea” (Ps 71,5). Aceste cuvinte au izvorât dintr-o inimă oprimată de dificultăți grave: „Tu m-ai făcut să văd rele și strâmtorări multe” (v. 20), spune psalmistul. Cu toate acestea, sufletul său este deschis și încrezător, pentru că este ferm în credință, care recunoaște sprijinul lui Dumnezeu și îl mărturisește: „Fii pentru mine stâncă și cetate de refugiu” (v. 3). De aici izvorăște încrederea neclintită că speranța în el nu dezamăgește: „În tine, Doamne, mi-am căutat refugiul, să nu fiu făcut nicicând de rușine” (v. 1).

În mijlocul încercărilor vieții, speranța este animată de certitudinea, fermă și încurajatoare, a iubirii lui Dumnezeu, revărsată în inimi de Spiritul Sfânt. De aceea nu înșală (cf. Rom 5,5) și Sfântul Pavel îi poate scrie lui Timotei: „Noi pentru aceasta trudim și ne luptăm, pentru că ne-am pus speranța în Dumnezeul cel viu” (1Tim 4,10). Dumnezeul cel viu este de fapt „Dumnezeul speranței” (Rom 15,13), care în Cristos, prin moartea și învierea sa, a devenit „speranța noastră” (1Tim 1,1). Nu putem uita că am fost mântuiți în această speranță, în care avem nevoie să rămânem înrădăcinați.

2. Săracul poate să devină martor al unei speranțe puternice și credibile, tocmai pentru că este mărturisită într-o condiție de viață precară, făcută din privațiuni, fragilități și marginalizare. El nu se bazează pe siguranțele puterii și averii; dimpotrivă, le îndură și adesea este victima lor. Speranța sa poate să se odihnească numai în altă parte. Recunoscând că Dumnezeu este prima și singura noastră speranță, și noi facem trecerea de la speranțele efemere la speranța durabilă. În fața dorinței de a-l avea pe Dumnezeu ca însoțitor de drum, bogățiile sunt redimensionate, pentru că se descoperă adevărata comoară de care avem nevoie realmente. Cuvintele cu care Domnul Isus îi îndemna pe discipolii săi răsună tare și clar: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le distrug și unde hoții le sapă și le fură! Adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le distrug și unde hoții nu le sapă și nu le fură!” (Mt 6,19-20).

3. Cea mai mare sărăcie este necunoașterea lui Dumnezeu. Asta ne amintea Papa Francisc când a scris în *Evangelii gaudium*: „Discriminarea cea mai rea de care suferă săracii este lipsa de atenție spirituală. Imensa majoritate a săracilor are o specială deschidere la credință; au nevoie de Dumnezeu și nu putem neglija să le oferim prietenia sa, binecuvântarea sa, cuvântul său, celebrarea sacramentelor și propunerea

unui drum de creștere și de maturizare în credință” (nr. 200). Există aici o conștientizare fundamentală și complet originală a modului în care să găsim în Dumnezeu comoara proprie. De fapt, apostolul Ioan insistă: „Dacă cineva spune: «Îl iubesc pe Dumnezeu» și-l urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu-l iubește pe fratele său pe care îl vede nu poate să-l iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede” (1In 4,20).

Este o regulă a credinței și un secret al speranței: toate bunurile acestui pământ, realitățile materiale, plăcerile lumii, bunăstarea economică, oricât de importante ar fi, nu sunt suficiente pentru a face inima fericită. Bogățiile înșală adesea și duc la situații dramatice de sărăcie, înainte de toate aceea de a crede că nu avem nevoie de Dumnezeu și de a trăi propria viață independent de el. Revin în minte cuvintele Sfântului Augustin: „Toată speranța ta să fie Dumnezeu: simte nevoia de el, ca să fii umplut de el. Fără el, orice lucru vei avea va folosi ca să te facă și mai gol” (*Enarr. in Ps. 85,3*).

4. Speranța creștină, la care trimite cuvântul lui Dumnezeu, este certitudine pe drumul vieții, pentru că nu depinde de forța umană, ci de promisiunea lui Dumnezeu, care este mereu fidel. De aceea creștinii, încă de la începuturi, au voit să identifice speranța cu simbolul ancorei, care oferă și stabilitate și siguranță. Speranța creștină este ca o ancoră, care fixează inima noastră pe promisiunea Domnului Isus, care ne-a mântuit cu moartea și învierea sa și care se va întoarce din nou în mijlocul nostru. Această speranță continuă să indice ca adevărat orizont al vieții „cerurile noi” și „pământul nou” (2 Pt 3,13), unde existența tuturor creaturilor va găsi sensul său autentic, întrucât adevărata noastră patrie este în ceruri (cf. Fil 3,20).

Cetatea lui Dumnezeu, prin urmare, ne angajează pentru cetățile oamenilor. Ele trebuie să înceapă încă de acum să se asemene cu ea. Speranța, susținută de iubirea lui Dumnezeu revărsată în inimile noastre prin Spiritul Sfânt (cf. Rom 5,5), transformă inima omului în teren fertil, unde poate încolți caritatea pentru viața lumii. Tradiția Bisericii reafirmă constant această circularitate între cele trei virtuți teologale: credința, speranța și iubirea. Speranța se naște din credință, care o alimentează și o susține, pe temelia iubirii, care este mama tuturor virtuților. Și avem nevoie de iubire astăzi, acum. Nu este o promisiune, ci o realitate la care privim cu bucurie și responsabilitate: ne implică, orientând deciziile noastre

(urmare din pag. 4)

tre către binele comun. În schimb, cei cărora le lipsește caritatea, nu numai că le lipsește credința și speranța, ci îi iau speranța aproapei lor.

5. Invitația biblică la speranță aduce cu sine, așadar, datoria de a ne asuma responsabilități coerente în istorie, fără întârziere. Caritatea, de fapt, „reprezintă cea mai mare poruncă socială” (*Catehismul Bisericii Catolice*, 1889). Sărăcia are cauze structurale care trebuie înfruntate și înlăturate. În timp ce se întâmplă acest lucru, suntem cu toții chemați să creăm noi semne de speranță care mărturisesc caritatea creștină, așa cum au făcut mulți sfinți și sfinte în fiecare epocă. Spitalele și școlile, de exemplu, sunt instituții create pentru a exprima primirea celor mai slabi și marginalizați. Ei ar trebui să facă acum parte din politicile publice ale fiecărei țări, dar războaiele și inegalitățile adesea încă împiedică acest lucru. Tot mai mult, devin semne de speranță astăzi casele-familie, comunitățile pentru minori, centrele de ascultare și primire, cantinele pentru săraci, căminele, școlile populare: câte semne adesea ascunse, la care poate nu acordăm atenție, dar totuși atât de importante pentru a scutura de pe noi indiferența și a provoca la angajare în diferitele forme de voluntariat!

Săracii nu sunt o diversivă pentru Biserică, ci mai degrabă cei mai iubiți frați și surori, pentru că fiecare dintre ei, cu existența sa, precum și cu cuvintele și înțelepciunea pe care le poartă, ne provoacă să atingem cu mâna adevărul evangheliei. De aceea, Ziua Mondială a Săracilor intenționează să amintească comunităților noastre că săracii sunt în centrul întregii activități pastorale. Nu numai a aspectului său caritativ, ci în egală măsură a ceea ce Biserica celebrează și vestește. Dumnezeu a luat asupra sa sărăcia lor pentru a ne face bogați prin vocile lor, istoriile lor, fețele lor. Toate formele de sărăcie, niciuna exclusă, sunt o chemare de a trăi cu concretețe evanghelia și de a oferi semne eficace de speranță.

6. Aceasta este invitația care vine din celebrarea Jubileului. Nu este o întâmplare că Ziua Mondială a Săracilor este celebrată spre sfârșitul acestui an de har. Când Poarta Sfântă va fi închisă, va trebui să păzim și să transmitem darurile divine care au fost revărsate în mâinile noastre de-a lungul unui an întreg de rugăciune, convertire și mărturie. Săracii nu sunt obiecte ale pastorației noastre, ci subiecți creativi care ne provoacă să găsim mereu noi forme pentru a trăi evanghelia astăzi. În fața succesiunii de valuri

mereu noi de sărăcire, există riscul de a ne obișnui și de a ne resemna. Întâlnim în fiecare zi persoane sărace sau săracite și uneori se poate întâmpla ca noi înșine să avem mai puțin, să pierdem ceea ce odinioară ni se părea sigur: o casă, hrana adecvată pentru ziua respectivă, accesul la asistență medicală, un bun nivel de instruire și de informare, libertatea religioasă și de exprimare.

Promovând binele comun, responsabilitatea noastră socială se întemeiază pe gestul creator al lui Dumnezeu, care dăruiește tuturor bunurile pământului: asemenea acestora, tot așa și roadele muncii omului trebuie să fie în mod egal accesibile. A-l ajuta pe cel sărac este, de fapt, o problemă de dreptate, înainte de a fi problemă de caritate. După cum afirmă Sfântul Augustin: „Tu dai pâine celui flămând, dar ar fi mai bine ca nimeni nu să nu fie flămând, chiar dacă în acest fel nu ar fi nimeni căruia să-i dai. Tu oferi haine celui care este gol, dar cât de bine ar fi dacă toți ar avea haine și nu ar exista această sărăcie” (*Comentariu la 1In, VIII, 5*).

Așadar, doresc ca acest An Jubiliar să încurajeze dezvoltarea de politici de combatere a formelor vechi și noi de sărăcie, în afară de noi inițiative de sprijin și de ajutor pentru cei mai săraci dintre săraci. Muncă, instruire, locuință, sănătate sunt condițiile unei siguranțe care nu se va afirma niciodată armele. Vă felicit pentru inițiativele deja existente și pentru angajarea care este dedicată în fiecare zi la nivel internațional de un număr mare de bărbați și femei de bunăvoință.

Să ne încredințăm Preasfintei Maria, Mângâietoarea mahnitelor, și împreună cu ea să înălțăm o cântare de speranță, însușindu-ne cuvintele din *Te Deum*: „In Te, Domine, speravi, non confundar in aeternum – În tine, Doamne, am nădăjduit, și nu voi regreta în veci”.

Autor: Papa Leon al XIV-lea
Traducător: pr. Mihai Pătrașcu
www.magisteriu.ro

Gânduri despre Anul jubiliar

Istoria unui cuvânt și semnificațiile unui eveniment

Cuvântul „jubileu” are o istorie interesantă, provine din evreiescul „iobel” care înseamnă „corn de berbec”, un instrument prin sunetul căruia se anunța intrarea într-un an de odihnă a existenței și de restaurare a relației cu Dumnezeu (Leviticul, 25). A intrat în limbile moderne prin traduceri biblice, fiind tradus în Septuaginta cu iobelaos și în traduceri latine cu iubilaeos. În creștinism s-a pierdut legătura cu instrumentul care anunța începutul acestei perioade și a rămas sensul de an special dedicat Domnului, iar în limbile moderne sensul s-a extins la aniversarea a cincizeci de ani de la un eveniment, apoi la aniversarea unui număr oarecare de ani (de obicei 50 sau 25). Astăzi, acesta este singurul sens pe care majoritatea oamenilor îl cunosc, poate și fiindcă dicționarele din perioada comunistă omiteau sensurile legate de religie.

După 1990, aceste sensuri au fost recuperate, dar doar în dicționarele specializate. Astfel, DEX-ul din 2009 reține doar „JUBILEU, jubilee, s. n. Sărbătorire a împlinirii unui număr de ani (de obicei cincizeci) de la producerea unui eveniment important. – Din fr. jubilé, lat. iubilaeus.”, în timp ce ediția a doua a Micului dicționar academic din 2010 redă și sensurile religioase, în ordine istorică: „jubileu sn [At: ODOBESCU, S. I. 506 / V: iu~ / Pl: ~e, ~uri / E: fr jubilé, lat iubilaeus] 1 (La vechii evrei) Sărbătoare care avea loc o dată la 50 de ani, în care se iertau datoriile și se eliberau sclavii. 2 (La catolici) Indulgență deplină și universală pe care papa o acordă, la început, la fiecare 100 de ani, mai târziu, o dată la 50 de ani, astăzi la 25 de ani. 3 Sărbătoare în onoarea unei persoane care deține de 50 sau 25 de ani o funcție. 4 (Pex) Aniversare a 50 de ani. 5 Sărbătorire a împlinirii unui număr de ani, de obicei 50, de la producerea unui eveniment important. 6 Cântec al populației de culoare din S.U.A. caracterizat prin referiri la un viitor fericit, liber.” (<https://dexonline.ro/definitie/jubileu/definitii>)

În Biblie, anul jubiliar este menționat în capitolul 25 al Leviticului. La evrei, în anul jubiliar, nu se lucra pământul, oamenii trăiau din rodul spontan, se ștergeau datoriile, se eliberau sclavii, se înapoiau proprietățile vândute de la ultimul an jubiliar (vânzarea unui teren era de fapt o închiriere, era vânzarea unui anumit număr de ani de rod). În Biserica Catolică a fost introdus de papa Bonifaciu în anul 1300 (<https://ercis.ro>, în anul jubiliar se acorda indulgența plenară celor care îndeplineau anumite condiții, și de atunci au continuat cu o frecvență de obicei de 25 de ani. (Au fost și intervale de 50 de ani între anii jubiliari și au fost și ani jubiliari extraordinari, cum ar fi Jubileul extraordinar al milostivirii (8 dec. 2015 – 20

nov. 2016) anunțat de papa Francisc.)

Este firesc ca semnificațiile unui fenomen milenar să se schimbe și ca oamenii diferitelor secole să aibă raportări și așteptări diferite, însă, conștient de diferențele dintre jubileul iudaic și cel creștin, dintre diferiții ani jubiliari proclamați de-a lungul secolelor în Biserica Catolică, cred că au ceva în comun: sunt un simulacru al lumii de dinainte de Cădere, o imitație a ei care să ne ghideze drumul către ea. În jubileul iudaic, omul nu-și mai câștiga existența cu sudoarea frunții, nu mai cultiva pământul și relațiile sociale, ci relația cu Dumnezeu. În jubileele catolice, truda creștinilor nu mai era pentru un rost mai bun în această lume, ci pentru refacerea legăturii cu Dumnezeu așa cum era înainte de păcatul original. Nu mai cultivau pământul, ci credința.

Schimbările radicale ale modului de viață îl ajutau pe credincios să se îndepărteze de inamicii obișnuiți ai credinței: egoismul, mândria, alipirea de lumea materială. Pe lângă aceștia, mai trebuia să învingă un inamic perfid fiindcă seamănă cu credința: credulitatea.

Credință, credulitate și discernământ

Aici se impune explicitarea unor diferențe de nuanță îndeobște ignorate. Există trei atitudini ale minții care creditează unele afirmații fără să le verifice, dar aceste atitudini diferă în funcție de posibilitatea verificării lor și de conștientizarea faptului că sunt acceptate prin creditare, nu prin verificare.

Astfel, prin *credință* sunt considerate adevărate propoziții despre care știm și acceptăm că nu pot fi demonstrate ca fiind adevărate, dar pe care le credem pe baza experiențelor personale și a convingerilor noas-

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

tre cele mai profunde.

Prin *încredere*, mintea consideră adevărate propoziții pe care nu le poate verifica în prezent, dar care se vor verifica într-un viitor previzibil. Încrederea se bazează pe cunoașterea realității și pe experiențele personale anterioare, de aceea avem încredere în unele persoane și în altele nu, sau chiar în cazul aceleiași persoane, putem să avem încredere în unele situații, în altele nu (de exemplu, putem credita punctualitatea unui om, dar să nu mai avem încredere în el atunci când promite a zecea oară că se va lăsa de fumat).

Prin *credulitate*, la fel ca prin încredere, mintea consideră că sunt adevărate propoziții pe care nu le verifică, deși ar putea fi verificate (acum sau în viitor). Spre deosebire de încredere, credulitatea este rezultatul necunoașterii realității și al ignorării învățămintelor experiențelor anterioare. Credulul acordă credit unor afirmații care corespund dorințelor și așteptărilor sale.

Aici mai este o nuanță deseori ignorată, diferența dintre *credul* și *naiv*. Au aceeași atitudine a minții, diferă însă intenția, credulitatea vine dintr-o lene a minții și din egoism, în timp ce naivul este un inocent (chiar dacă acțiunile lui pot duce la consecințe negative, naivitatea este inocentă, pornește din creditarea totală a binelui). Un exemplu de naivitate este Bess din filmul *Breaking the Waves* regizat de Lars von Trier, un exemplu de credul este poetul Jaromil din romanul *Viața* este în altă parte de Milan Kundera. Bess, o tânără dintr-o comunitate religioasă strictă, considerată cam prostuță din cauza naivității sale, ia în serios și *ad literam* expresia „iubirea vindecă” și, creditând puritatea iubirii și a sacrificiului cu inocența unui copil, nu va ezita să se ofere altor bărbați, convinsă că astfel se va vindeca soțul ei paralizat. Miracolul are loc, soțul ei se vindecă, dar ea moare disprețuită de comunitate. În schimb, Jaromil, un poet idealist din Cehoslovacia comunistă, deși susține idealuri nobile, va ajunge să fie un instrument al regimului totalitar pentru că a confundat propriile ambiții cu un ideal măreț.

Naivul este un imatur, creditează o lume bună care nu există în realitatea obișnuită, dar este atent la suferința și bucuria celui alt, pe când credulul este centrat pe sine, la ceilalți se raportează adesea doar printr-un discurs moralizator.

Granița dintre cele trei atitudini ale minții este întotdeauna vagă, de aceea este necesar spiritul critic, exersarea discernământului, ca să nu confundăm satisfacția îndeplinirii dorințelor egoiste cu entuziasmul împărăției lui Dumnezeu.

Jubileul omului contemporan

Anul jubiliar este un prilej pentru a verifica ce credim, un memento al diferenței dintre lumea spirituală și cea materială. Atât la evrei, cât și la catolici,

credinciosul trebuie să adopte o atitudine radical diferită de ordinea naturală și socială a lumii, jubileul iudaic aproape că desființează munca și proprietatea, jubileul catolic suspendă alte preocupări și chiar contabilitatea obișnuită a păcatelor. În antichitate și în evul mediu, această atitudine radicală era posibilă fiindcă era asumată de întreaga comunitate.

Astăzi, însă, când comunitatea concetățenilor este mult mai eterogenă, când desființarea proprietății poate fi confundată cu anarhia sau comunismul, când suspendarea obligațiilor familiale și sociale poate fi doar iresponsabilitate, este o provocare redutabilă să-ți asumi un obiectiv diferit de cele curente ale societății. În (post)modernitate, răspunsul la provocare trebuie să țină cont de specificul epocii (individualismul) și radicalitatea unor acțiuni în opoziție cu regulile sociale obișnuite să fie temperată prin interiorizare sub forma atenției față de întrebarea *succesul este semnul unei binecuvântări sau al alipirii prea mari de lumea materială?* O atenție prin care să regăsim înțelepciunea din Levitic, 25 conform căreia tot ceea ce avem este un anumit număr de ani de rodire sau din Luca 12, 31-33: „Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? / Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. / Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei.”, a bunei așezări între lumea materială și spirituală și să conștientizăm cărei lumi rodește vitalitatea noastră.

Pentru omul contemporan, jubileul este un test al discernământului, convingerile sale profunde sunt rodul credinței (într-o lume supranaturală), al încrederii (confirmabile de fapte și fenomene ale lumii naturale și sociale) sau al credulității (preluarea necritică, adică fără ca discernământul să le fi cernut, a unor informații din mediul social)?

Răspunsul nu este niciodată definitiv fiindcă granița dintre cele trei este vagă și fiindcă, pentru cei mai mulți dintre noi, credința este un amestec în proporții diferite al celor trei. În drumul creștinului prin istorie, cu constrângerile specifice lumii și istoriei, cu repere mereu aproximative, mereu relative la context, jubileul rămâne ca o bornă, ca un indicator care răspunde unei speranțe, deseori neconștientizată, că mereu este posibil un drum al libertății și al harului.

Ionuț Mihai POPESCU
Director

Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică, UBB
<https://www.seminaroradea.ro>

Rozariul, rugăciune cristologică

Rozariul, „compendiu al Evangheliei”, are o valoare profund cristocentrică și sintetizează în întregime credința creștină. A te ruga cu Rozariul înseamnă a rămâne alături de Isus și de Maria, meditănd asupra tainelor vieții lor: după ce se contemplă întruparea și viața ascunsă a lui Isus (misterele bucurie), urmează reflecția asupra unor momente deosebit de semnificative ale vieții Sale publice (misterele de lumină), apoi suferința pătimirii (misterele de durere) și, în cele din urmă, biruința învierii (misterele de mărire).

Rugăciunea sfântului Rozariu este de o simplitate profundă și atât de dragă Preasfintei Fecioare Maria; ea devine o dulce însoțire în viața celui credincios, însoțirea Mariei care, prin contemplarea principalelor taine ale credinței creștine, ne arată calea către Fiul său, Isus. Papa Ioan Paul al II-lea, în anul dedicat Rozariului, recomanda această practică evlavioasă tuturor familiilor: „Rozariul - spunea el - este dintotdeauna rugăciunea familiei și pentru familie”.

Altădată, această rugăciune era deosebit de iubită de familiile creștine și, cu siguranță, întreținea comuniunea dintre membrii lor. Nu trebuie să lăsăm să se piardă această prețioasă moștenire. Trebuie să revenim la rugăciunea în familie și pentru familie, recurgând din nou la această formă de rugăciune. Familia care se roagă împreună, rămâne unită.

Sfântul Rozariu, printr-o veche tradiție, se pretează în mod deosebit a fi rugăciunea în cadrul căreia familia se regăsește. Membrii ei, privind împreună spre Isus, redescoperă și capacitatea de a se privi din nou în ochii unii pe alții - pentru a comunica, pentru a fi solidari, pentru a-și oferi iertare reciprocă și pentru a porni din nou pe drumul unui legământ de iubire reînnoit de Spiritul lui Dumnezeu.

Multe dintre problemele familiilor contemporane, în special în societățile economic avansate, provin din dificultatea tot mai mare de a comunica. Se pierde capacitatea de a petrece timp împreună, iar puținele momente comune sunt adesea acaparate de imaginile televizorului sau al telefonului. Familia care rostește împreună Rozariul recrează, într-o anumită măsură, atmosfera casei din Nazaret: Isus este pus în centru, împreună cu El se împărtășesc bucuriile și durerile, în mâinile Lui se încredințează nevoile și planurile, din El se extrag speranța și tăria pentru călătoria vieții. (*Rosarium Virginis Mariae*, 41)

Rozariul Preasfintei Fecioare Maria, care s-a dezvoltat treptat în cursul celui de-al doilea mileniu, este o rugăciune de o vechime venerabilă; o formă particulară de rugăciune care își are rădăcinile în primele veacuri ale creștinismului, când Părinții deșertului foloseau șiraguri de noduri pentru a număra rugăciunile

rostite sub formă litanică. Ulterior, obiceiul de a rosti de 150 de ori rugăciunea „Născătoare de Dumnezeu” le permitea persoanelor neștiutoare de carte să înlocuiască rugăciunea celor 150 de psalmi cuprinși în textul Bibliei. Numit, de altfel, „Evanghelia săracilor”, pentru cei care nu știau să citească, „Psaltirea Mariei” invita la rugăciune și, în același timp, la meditarea misterele vieții lui Cristos. Abia în secolul al XIII-lea se remarcă o mai amplă răspândire a acestei practici, grație monahilor cistercieni și dominicani, care au fost principalii ei promotori. Printre aceștia se numără fericitul Alan de la Roche (1428–1475), un dominican breton, devenit cunoscut pentru devoțiunea sa deosebită față de Sfântul Rozariu.

La consolidarea devoțiunii față de Rozariu au contribuit ulterior numeroasele apariții mariane, în cadrul cărora, cu grijă maternă, Preasfânta Fecioară a invitat - și ne invită și astăzi - la rugăciune zilnică. În toate aparițiile sale, Maica Domnului i-a chemat mereu pe oameni la rugăciune; nu a cerut și nici nu a propus forme noi de rugăciune, ci a îndemnat la redescoperirea rugăciunilor tradiționale, precum cea a Sfântului Rozariu.

Prin urmare, este necesar să se dedice timp cuvenit rugăciunii - nu în grabă, ci cu perseverență zilnică - pentru a se instaura un dialog de iubire și prietenie cu Cristos. Recitarea Rozariului este, fără îndoială, una dintre cele mai puternice practici de rugăciune, care permite, prin devoțiunea față de Maria, intrarea într-o comuniune spirituală cu Domnul Isus, prin contemplarea misterele vieții lor.

Rozariul este o rugăciune care îl așază pe Cristos în centrul meditației creștine, într-un timp în care acest lucru este cerut, pe de o parte, de necesitatea unei noi evanghelizări, iar pe de altă parte, de setea de spiritualitate care răzbate din cenușa unei societăți postcreștine.

Rostit cu adevărat bine - adică trăit ca o contemplare a lui Isus Cristos prin inima și privirea Mariei, ca pregătire pentru întâlnirea euharistică cu El - Rozariul devine izvor de mântuire.

Cugetare

Cuvintele mele sunt dedicate persoanelor vârstnice, deoarece în fiecare an în data de **1 octombrie** se sărbătorește, conform Rezoluției O.N.U. *Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice*.

Această zi este dedicată nouă pentru a scoate în evidență tenacitatea persoanelor vârstnice de a fi utili, de a fi darnici, folositori în comunitățile în care trăiesc.

Uneori suntem admirați pentru vioiciunea și neastâmpărul nostru, alteori suntem criticați că știm prea multe și ne amestecăm în treburile importante ale tinerilor și adulților. Alteori suntem considerați „de moda veche” care nu înțelegem frământările generațiilor tinere. Este cunoscut conflictul dintre generații, aproape în fiecare familie sau în fiecare comunitate. Dar totdeauna vom fi invidiați pentru cea ce am făcut și încă ne străduim să facem și mai multe, în viața care ne este încă rezervată spre a admira lumea în care trăim.

Chiar dacă amprenta vârstei și-a spus cuvântul, și aspectul fizic este modificat și purtăm pe cap coroana albă a părului care impune respectul vârstei sau poate suntem gârboviți, mersul nostru și-a schimbat ritmul, mergem încet cu pasul apăsător, ducem cu MÂNDRIE POVARA ANILOR pe care i-am adunat.

Timpul este focul în care ardem, este singurul drum, cu un singur sens, care ne indică să mergem tot înainte, tot înainte spre noi meleaguri, să trăim și să ne implicăm în noi evenimente, să ne încărcăm cu noi bucurii și astfel focul timpului să erupă din noi, să arunce, dorința de a lasă, o urma a existenței și a trecerii noastre prin această viață. Uni intră în scena vieții, alții se străduiesc să o parcurgă onorabil, alții o părăsesc mai devreme sau la adânci bătrânețe. Toți suntem înscrși într-unul din acest ciclu al vieții... și toți sperăm să o mai parcurgem ... până la vârste înaintate ... matusalemice. Și uite așa, fiecare sfârșit de an calendaristic a adăugat câte un an în plus întâi copilăriei noastre, apoi adolescenței noastre, tinereții noastre și întregii noastre vieți. Șirul mai lung sau mai scurt de ani la care s-a adăugat mereu și mereu câte un an, au determinat vârsta noastră, iar „anii tinereții noastre” au fost perfect incluși în acest lanț, în permanentă creștere. Toți anii câștigați sunt cu noi.

Pentru că prin adăugarea anilor am devenit mai mari, mai puternici, mai maturi, am câștigat experiență, am devenit mai înțelepți, mai cumpătați, mai diplomați și mai înțelegători. Sămânța dreptății provenită de la cele mai duios flori, a încolțit și a înflorit în noi, ca un buchet, pe care noi îl oferim, cu drag și bunătate celor din preajma noastră, în special copiilor și nepoților noștri pentru a-i ocroti, apăra și pentru a îndruma și urmări pașii lor spre împlinirea și realizarea unei vieți frumoase. Toți anii sunt cu noi pentru că despre acești ani povestim, comori de povesti adevărate, prin care spunem lucruri

frumoase, poate hazlii, dar întotdeauna conțin adevăruri, sfaturi și învățăminte demne de luat aminte.

Toate acestea și încă multe altele ne-au susținut viața, au dat un sens precis vieții noastre, au conturat datoriile și obligațiile pe care trebuia să le îndeplinim și mai ales să nu ne lăsăm doborâți de vicisitudinile care la tot pasul ne încercau puterile, conștiința și sufletul.

Pentru acesta: fericirea să ne cuprindă sufletele, optimismul să ne întrețină sănătatea și Realizările și succesele copiilor și nepoților noștri să ne umple inima de bucurie.

Tot ce ne înconjoară să ne ofere amabilitate, respect, bunătate și mulțumire pentru vârsta la care am ajuns, pentru dăruirea de care am dat dovadă în rezolvarea problemelor familiei, pentru munca profesională pe care am prestat-o, în diferite domenii, devenind astfel pensionari, persoane vârstnice.

Noi persoanele vârstnice, pensionarii, nu avem pretenții prea mari, cea ce vrem este un strop de recunoștință, un vulcan de dragoste și prețuire, o paletă de culori de zâmbete din curcubeu, o mângâiere duiosă ca trecerea și adierea unui zefir și un braț puternic care să ne susțină la nevoie, respectiv și un cadru legislativ care să apere demnitatea și viața noastră de persoane vârstnice, de pensionarii.

Dorim multă sănătate, fericire, bucurii și LA MULȚI ANI! tuturor persoanelor, indiferent de vârsta pe care o au.

Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice

Cu prilejul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, marcată anual la 1 octombrie, Direcția de Asistență Socială Oradea a organizat un eveniment dedicat seniorilor din comunitate la Centrul Rezidențial „Casa Frențiu”. Acțiunea a reunit beneficiari seniori ai centrelor multifuncționale, colaboratori din partea asociațiilor și fundațiilor partenere, precum și reprezentanți ai administrației publice locale și ai comunității religioase.

În cadrul evenimentului, Anca Grama, director al Direcției de Asistență Socială Oradea, a transmis: *„A onora vârstnicii nu înseamnă doar a le adresa urări la ceas aniversar. Înseamnă să îi ascultăm, să îi apreciem și să le oferim în fiecare zi ajutorul necesar. Direcția de Asistență Socială Oradea are menirea de a fi mereu aproape de seniori prin servicii, programe și inițiative care să le ofere sprijin. Viitorul pe care îl construim azi este rodul muncii lor de ieri, iar datoria noastră este să le fim aproape, cu respect și prețuire. La mulți ani tuturor seniorilor!”*

Evenimentul a fost îmbogățit de prezența Părintelui Todorean Olimpiu, din partea Asociației Caritas Eparhial Oradea, a părintelui capelan Valentin Ilea, a doamnei Eugenia Borbei – secretar al Municipiului Oradea, a doamnei Pető Dalma, consilier local, doamnei Teodora Boda, coordonator Centrul Rezidențial „Casa Frențiu” și a doamnei Miorița Săteanu, cetățean de onoare al Municipiului Oradea.

Programul a inclus și două momente artistice susținute de tinerele talente Silvia Moroșan, elevă în clasa a II-a la Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, și Hana Herteg, elevă în clasa a IV-a la Colegiul Național „Iosif Vulcan”.

Evenimentul s-a încheiat cu un ospăț festiv, pregătit cu sprijinul firmei *Select Catering*, care a adus un plus de bucurie acestei zile.

www.daso-oradea.ro

Dragi seniori, distinși invitați,

Este o mare bucurie să fim împreună astăzi, în „Casa Frențiu”, pentru a sărbători Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice. Această zi ne oferă ocazia de a vă spune, din toată inima că vă prețuim, vă respectăm și vă suntem recunoscători pentru tot ceea ce ați clădit și dăruit comunității noastre.

Vă transmit cele mai sincere urări de sănătate, liniște și multe momente de bucurie. Voi sunteți cei care ne inspirați prin experiență și înțelepciune, iar noi avem datoria de a învăța de la dumneavoastră și de a vă oferi sprijinul nostru.

Un salut special se îndreaptă către oaspeții care ni s-au alăturat astăzi. Prezența dumneavoastră oferă căldură și sens acestei întâlniri și transformă evenimentul într-o adevărată sărbătoare a comunității.

Totodată, adresez mulțumiri reprezentanților instituțiilor publice care ne onorează cu prezența și susțin inițiativele dedicate seniorilor. Împreună putem face ca astfel de momente să fie tot mai dese și mai pline de sens.

Vă invit, așadar, să ne bucurăm de această zi cu voie bună, cu zâmbete și cu inimi deschise. Să ne lăsăm purtați de o atmosferă caldă și prietenoasă, așa cum se cuvine unei sărbători care vă este dedicată.

La mulți ani tuturor persoanelor vârstnice!

Teodora Boda

Seară de rugăciune Taizé

Sâmbătă, 4 octombrie 2025, cu începere de la ora 18:00, în Parohia Greco-Catolică „Sfântul Gheorghe” Olosig, Oradea, a avut loc o seară de rugăciune Taizé. La această rugăciune au participat fratele Kilian, membru al Comunității Taizé, Franța, care este responsabil de grupurile de români care merg în pelerinaj la Taizé. Acesta, pe lângă comuniunea de rugăciune, le-a prezentat celor prezenți istoria și specificul Comunității Taizé.

Rugăciunea a fost animată de un grup de tineri de la Liceul Romano-Catolic din Oradea.

Prezent la eveniment, PSS László Böcskei și-a exprimat bucuria pentru acest frumos moment de comuniune și de rugăciune. De asemenea, Preasfințitul a povestit experiența sa personală cu privire la diversele ocazii în care a intrat în contact cu această comunitate, fie prin pelerinaj la Taizé, fie prin seri de rugăciune organizate în țară.

Îi mulțumim Domnului pentru această seară în

care am putut trăi un moment de rugăciune care ne-a dăruit cu adevărat pace. *Laudates omnes gentes, laudate Dominum!*

Dragoș TOMESCU, Anul II

Luca BRÎNDUȘE, Anul IV

www.seminaroradea.ro

Vernisajul expoziției de carte veche

Miercuri, 22 octombrie a.c., a avut loc la Alba Iulia, la Museikon, vernisajul expoziției de carte veche „SPUNE-MI CE CITEȘTI, CA SĂ-ȚI SPUN CINE EȘTI!”, din colecția Episcopiei Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea. La eveniment au fost prezenți Preasfinția Sa Cristian Crișan, administrator al Bisericii Arhiepiscopale Majore Greco-Catolice din România, episcopul greco-catolic de Oradea, Preasfinția Sa Virgil Bercea, vicepreședintele Consiliului Județean Alba, domnul Mihnea Rotar, directorul Muzeului Național al Unirii Alba Iulia, domnul Gabriel Tiberiu Rustoiu, alături de alte personalități culturale și ecleziale.

Expoziția, organizată de Muzeul Național al Unirii Alba Iulia, a fost urmată de conferința „Pictura românească între ideologia realismului socialist și autonomia estetică. Un caz particular: pictorul erudit Liviu Lăzărescu”, susținută de pr. Radu Vasile Roșu, protopop al Protopopiatului Greco-Catolic Alba Iulia. Conferința a fost însoțită și de expoziția de pictură „Forme ale expresionismului liric în pictura lui Liviu Lăzărescu”, oferind publicului o incursiune în expresivitatea artei moderne românești, în dialog cu istoria și spiritul cultural al Școlii Ardelene. Evenimentele fac parte din proiectul cultural „Luna octombrie – Luna Școlii Ardelene”, organizat de Consiliul Județean Alba.

Expoziția de cărți vechi din colecția Episcopiei Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea, realizată prin implicarea doamnelor Aniko Nichita și Rodica Indig, consilier cultural EGCO, este prezentată în catalogul realizat cu acest prilej ca un act de cultură și de responsabilitate istorică.

În mesajul din prefața catalogului, Preasfinția Sa Virgil Bercea evidențiază faptul că aceste volume nu sunt doar relicve ale trecutului, ci „izvoare vii pentru

înțelegerea identității noastre”.

Catalogul, descris ca o lucrare științifică valoroasă, dar și o invitație la reflecție și responsabilitate, este „un pas important pe drumul recuperării memoriei scrise și o încurajare de a continua, cu aceeași pasiune și acribie, misiunea de a face vizibil ceea ce timpul a ascuns. Să prețuim cartea veche, să o păstrăm și să o promovăm ca pe o comoară”, îndeamnă Preasfințitul Virgil Bercea. Dacă reușim să facem aceasta, fiecare detaliu – *ex-libris*, notă manuscrisă sau patină a timpului – devine „un document al memoriei, o punte între secole și între generații”.

Mulțumiri speciale se aduc domnului Florin Bogdan, curatorul expoziției, și echipei Muzeului Național al Unirii Alba Iulia pentru rigoarea cu care au readus la lumină un patrimoniu de carte valoros, care ne oferă prilejul de a redescoperi cine am fost și ce putem deveni. Vă invităm să descoperiți această comoară a culturii noastre!

Expoziția este deschisă publicului până la 24 decembrie a.c., la Museikon, Alba Iulia, cu program zilnic de vizitare în intervalul orar 10.00-18.00.

Biroul de Presă EGCO

Mihaela CABA-MADARASI

Deschiderea Anului Pastoral 2025-2026

Pe data de 11 octombrie 2025, de la ora 10:30, a avut loc, în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea, deschiderea, printr-o Sfântă Liturghie Arhierască, a Anului Pastoral 2025-2026, cu tema „*Euharistia – Izvorul harului*”.

Sfânta Liturghie a fost prezidată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, căruia i s-au alăturat în rugăciune preoții vicari, protopopii, preoții parohi din toate protopopiatele teritoriului eparhiei, alături de arhidiaconi, seminariști și credincioși.

Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost oferite de corul „Schola Cantorum” al Seminarului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi”, condus de maestrul dr. prof. Radu Ioan Mureșan.

Oficiul religios a debutat cu binecuvântarea asociațiilor și a protopopiatelor prezente, care au purtat darurile lor în fața sfântului iconostas, în următoarea ordine: AGRU, Liceul „Iuliu Maniu”, Protopopiatul de Carei, Protopopiatul de Tășnad, Protopopiatul de Supur, Protopopiatul de Holod, Protopopiatul de Zalău, Protopopiatul de Șimleu, Protopopiatul de Marghita, Protopopiatul de Beiuș, Protopopiatul de Ier, Protopopiatul de Oradea și Terțiariei Franciscani.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa Virgil Bercea le-a vorbit celor prezenți despre Euharistie ca centrul vieții creștine, ca puncte de comuniune, ca medicament și hrană: „Sfânta Taină a Altarului... Isus cu noi. Euharistia este izvorul și culmea vieții creștine; ea reprezintă o sinteză a întregii lucrări mântuitoare a lui Isus Cristos, care se actualizează și se repetă în fiecare Sfântă Liturghie. Este cu adevărat prezența reală a trupului și a sângelui lui Isus Cristos. Astfel se realizează comuniunea: participarea reală la viața divină. Este izvorul prin care Biserica se regenerează și se sfințește,

este izvorul fiecăruia dintre noi, este iertare, curăție, putere și lumină, și arvuna vieții celei veșnice.”

A urmat o reflecție despre dimensiunile Euharistiei - existențială și eshatologică - ca hrană, curăție, vindecare și anticipare a ospățului veșnic.

Preasfinția Sa a evocat și semnificația zilei de 11 octombrie, la 241 de ani de la deschiderea Școlii de la Blaj, amintind cuvintele lui Eliade: „Făclia aprinsă la Blaj nu s-a stins și nu se va stinge vreodată, fiindcă a fost dusă în lume de toți acei învățăcei care au trecut prin acele școli.”

La finalul Sfintei Liturghii, Preasfinția Sa Virgil Bercea a mulțumit tuturor celor implicați în organizare. La ieșirea din catedrală, fiecare credincios a primit câte un bilețel cu un mesaj pentru noul an pastoral.

Sărbătoarea s-a încheiat în *Aula Magna* și în curtea Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”, printr-o agapă, moment de comuniune pentru toți cei care, cu inimă deschisă, au participat la deschiderea noului an pastoral, în această zi de 11 octombrie 2025.

**Biroul de Presă EGCO
Cristian CIULEA**

Vizită pastorală în Parohia Greco-Catolică Gruilung

În Duminica a 21-a după Rusalii, atunci când Biserica ne pune înaintea Pilda Semănătorului, credincioșii din Parohia Greco-Catolică Gruilung, din Protopopiatul de Holod, s-au bucurat de vizita Părintelui Vicar responsabil cu preoții, Pr. Antoniu Chifor. Comunitatea, împreună cu Părintele Paroh Ioan Erdeli, l-au primit cu mare drag.

La începutul celebrării, Părintele Vicar a transmis credincioșilor salutul și binecuvântarea Preasfințitului Virgil Bercea, Episcopul Greco-Catolic de Oradea. În cuvântul de învățătură, Părintele Antoniu Chifor a tâlcuit Evanghelia zilei, explicând semnificația Cuvântului lui Dumnezeu, asemănat de Mântuitorul Isus Cristos cu o sămânță ce este semănată în ogorul inimii omului.

Această întâlnire a adus bucurie și întărire sufletească credincioșilor din Gruilung, care s-au simțit sprijiniți și încurajați în drumul lor de credință.

Francesca ERDELI

Întâlnirea superiorilor provinciali din Federația Inter-Mediteraneeană a Ordinului Fraților Minori Conventuali

Joi, 25 septembrie a.c., Preasfinția Sa Virgil Bercea, împreună cu Preasfinția Sa László Böcskei, episcop romano-catolic de Oradea, au celebrat la Sanctuarul Eparhial „Maica Domnului” din Oradea Sfânta Liturghie de seară, cu prilejul Întâlnirii superiorilor provinciali din Federația Inter-Mediteraneeană a Ordinului Fraților Minori Conventuali, desfășurată în aceste zile la Oradea.

Au concelebrat pr. Mihai Vătămănelu (OFMConv.), vicar general, pr. Damian-Gheorghe Pătrașcu, ministru provincial al Fraților Minori Conventuali din România, frați franciscani de la Mănăstirea „Maica Domnului” din Oradea, împreună cu oaspeți din străinătate – superiori franciscani din mai multe țări europene.

„Știm cât de mult bine fac acești bravi călugări! Le mulțumim că sunt cu noi în aceste zile!” – a spus Preasfințitul Virgil în cuvântul de învățătură, exprimând înainte de toate bucuria de a-i avea la Oradea pe

superiorii franciscani din Europa.

La final, pr. Roberto Brandinelli din Italia a adresat, în numele tuturor confrăților franciscani, un salut de mulțumire pentru ocazia de a participa împreună la această Sfântă Liturghie bogată și solemnă.

Biroul de Presă EGCO
Mihaela CABA-MADARASI

Centenarul Virginia Zeani

Filarmonica de Stat Oradea a găzduit marți seară, 21 octombrie a.c., în Sala Enescu-Bartók, un eveniment emoționant dedicat centenarului nașterii sopranei Virginia Zeani, considerată una dintre cele mai mari artiste lirice ale secolului XX.

Organizat în parteneriat cu Episcopia Greco-Catolică de Oradea, Primăria Municipiului Oradea, Visit Oradea și Episcopia Romano-Catolică, concertul intitulat „Centenar Virginia Zeani” a reunit pe scenă trei artiști de marcă: soprana Veronica Anușca, pianistul David Crescenzi și actorul Richard Balint.

Publicul a fost purtat printr-un adevărat periplu sonor, într-un omagiu vibrant adus mării soprane care a cucerit scenele internaționale prin talentul său excepțional. Recitalul a inclus arii celebre din opere semnate de Händel, Donizetti, Bellini, Gounod, Puccini și Verdi, interpretate cu rafinament și emoție de soprana Veronica Anușca. Acompaniamentul pianistic al lui David Crescenzi a completat perfect atmosfera, iar intervențiile narative ale actorului Richard Balint au oferit publicului o incursiune în

parcursul artistic și uman al Virginiei Zeani.

„A interpretat peste 60 de roluri pe marile scene ale lumii, de la Scala din Milano și Opera din Roma până la Metropolitan Opera din New York. A fost o credincioasă bună, o prietenă fidelă și o veritabilă ambasadoare a culturii române peste hotare”, a declarat Preasfinția Sa Virgil Bercea, care a evocat cu emoție personalitatea mării soprane.

Evenimentul a marcat nu doar o comemorare, ci și o reafirmare a valorilor culturale românești, într-un moment în care moștenirea artistică a Virginiei Zeani rămâne vie și inspirațională pentru noile generații.

Biroul de Presă EGCO

Simpozion Internațional „Primul Conciliu Ecumenic de la Niceea – 1700 de ani de continuitate și inovație în Tradiția Bisericii”

În perioada 16–18 octombrie 2025, Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică de Oradea, în colaborare cu Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai și cu Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi”, a organizat un simpozion internațional sub egida Școlii Ardelene, cu tema „Primul Conciliu Ecumenic de la Niceea. O mie șapte sute de ani de continuitate și inovație în Tradiția Bisericii.”

Timp de trei zile, teologi, istorici și cercetători din țară și din străinătate au adus în atenție semnificația Conciliului de la Niceea pentru viața și doctrina Bisericii, subliniind actualitatea deciziilor sale dogmatice, canonice și ecleziologice.

Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcopul greco-catolic de Oradea, și pr. Cristian Barta, Decanul Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai, au deschis lucrările prin mesaje care au evidențiat importanța acestei aniversări pentru dialogul dintre Tradiție și actualitate. Au urmat expunerile celor 26 de participanți – dintre care doi din Italia, doi din Slovacia și unul din Statele Unite – și dezbaterile care au însoțit temele prezentate.

Vorbitorii principali au fost teologul Cristian Bădiliță, cu conferința *Contextul, miza și sursele istorice ale Sinodului de la Niceea (325)*, și Edward Farrugia, SJ, profesor emerit la Pontificio Istituto Orientale din Roma, cu prelegerea *Nicaea I: Innovation or Renovation?*

Simpozionul a inclus și o secțiune dedicată doctoranzilor, la care au participat zece tineri cercetători proveniți de la patru școli doctorale din România și Italia, oferind astfel un cadru de dialog intergenerațional și interdisciplinar.

Participarea numeroasă a seminariștilor, a profesorilor și a persoanelor interesate din municipiul Oradea a conferit evenimentului o dimensiune comunitară deosebită. Simpozionul s-a dovedit a fi nu doar un moment de reflecție academică, ci și o expresie a legăturii dintre credință, cultură și viața cetății, redescoperind actualitatea mesajului Conciliului de la Niceea pentru omul și creștinul de astăzi.

Biroul de Presă EGCO

Hirotonire de diaconi

Sâmbăta, 18 octombrie 2025, în Parohia Greco-Catolică „Sfântul Gheorghe” Olosig, Oradea (Biserica Seminarului), prin impunerea mâinilor Preasfinției Sale Virgil Bercea au fost hirotoniți cinci diaconi. La celebrare au participat un sobor de preoți, din țară și din străinătate, însoțiți de formatorii Seminarului.

www.seminaroradea.ro

Șapte noi sfinți ai Bisericii

În cadrul unei Sfinte Liturghii pontificale solemne, celebrată pe 19 octombrie 2025, în Piața „Sfântul Petru” din Vatican, Papa Leon al XIV-lea a canonizat șapte noi sfinți: **Ignațiu Choukrallah Maloyan**, martir, episcop (1869–1915); **Petru To Rot**, martir, catehet (1912–1945); **Vinčența Maria Poloni**, fecioară, fondatoare (1802–1855); **Carmen Elena Rendiles Martínez**, fecioară, fondatoare (1903–1977); **Maria Troncatti**, fecioară (1883–1969); **Iosif Grigore Hernández Cisneros**, credincios laic, medic (1864–1919) și **Bartolomeu Longo**, credincios laic, avocat (1841–1926).

Aceștia au fost prezentați drept martori ai credinței, care, prin viața lor, au devenit „lămpi” ce răspândesc lumina lui Cristos în lume.

Pornind de la întrebarea din Evanghelia - „Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?” - Pontiful a subliniat importanța credinței ca legătură de iubire între Dumnezeu și om. Fără credință, lumea ar fi lipsită de speranță, iar omul ar trăi ca și cum nu ar avea un Tată.

Papa Leon a evidențiat necesitatea rugăciunii neîncetate, comparând-o cu respirația sufletului: după cum respirația susține viața trupului, tot așa rugăciunea susține viața spirituală. În acest sens, Pontiful a reiterat parabola judecătorului nedrept și a văduvei insistente, pentru a arăta că Dumnezeu, spre deosebire de acel judecător, este un Tată drept și plin de milă, care ascultă rugăciunile celor care strigă către El.

Pontiful a atras atenția asupra a două ispite care pun la încercare credința noastră: scandalul răului, care duce la îndoială în fața suferinței, și pretenția de a-L controla pe Dumnezeu, de a-I dicta cum să acționeze. În acest sens, modelul adevăratei încrederi este Isus, care, în suferința Sa, a spus: „Facă-se voia Ta, Tată!”.

Papa Leon a subliniat că dreptatea lui Dumnezeu este milostivirea: El nu ignoră răul, ci îl asumă și îl răscumpără prin crucea lui Hristos. În încheiere, Papa a amintit că noii sfinți nu sunt eroi idealști, ci persoane autentice, martori ai iubirii lui Dumnezeu: unii au fost martiri, precum episcopul Maloyan și catehetul Petru To Rot; alții, misionari și fondatori de congregații, precum Vinčența Maria Poloni, Carmen Elena Rendiles Martínez și Maria Troncatti; alții, laici devotați, precum Bartolo Longo și José Gregorio Hernández, care au trăit o viață de credință și slujire.

Papa Leon i-a îndemnat pe credincioși să se lase inspirați de exemplul noilor sfinți, să continue să spere, să se roage și să acționeze cu credință, pe drumul lor

Foto: <https://ewtn.it>

spre sfințenie: „Fie ca mijlocirea lor să ne sprijine în încercări, iar exemplul lor să ne inspire în chemarea comună la sfințenie. În timp ce continuăm călătoria noastră de credință, să ne rugăm neîncetat, rămânând statornici în ceea ce am învățat și credem cu tărie (cf. 2 Timotei 3,14). Credința de pe pământ susține speranța cerului.”

La rugăciunea „Îngerul Domnului” din aceeași zi, Papa Leon a mulțumit tuturor celor care au participat la slujba de canonizare, numind-o o „mare sărbătoare a sfințeniei”. A adresat mulțumiri speciale cardinalilor, episcopilor, precum și președinților Italiei și Libanului, și delegațiilor oficiale din Armenia și Venezuela. A salutat cu bucurie ficele spirituale ale noilor sfinți fondatoare și toate comunitățile inspirate de noii sfinți. De asemenea, a transmis recunoștința Sanctității Sale pelerinilor prezenți la eveniment.

A amintit că în această zi s-a marcat Ziua Mondială a Misiunilor:

„Întreaga Biserică este misionară, dar astăzi ne rugăm în mod special pentru acei bărbați și femei care au lăsat totul pentru a duce Evanghelia celor care nu o cunosc.” – a subliniat Pontiful.

De asemenea, Papa Leon și-a exprimat îngrijorarea față de situația gravă din Myanmar, unde au loc conflicte armate și bombardamente asupra civililor. A lansat un apel ferm pentru încetarea focului și pentru înlocuirea armelor cu un dialog pașnic și constructiv.

În încheiere, a îndemnat la rugăciune pentru pace în Țara Sfântă, Ucraina și în toate regiunile afectate de război, încredințând aceste intenții Fecioarei Maria și noilor sfinți, cerând de la Dumnezeu înțelepciune și curaj pentru liderii lumii, în căutarea unei păci juste și durabile.

**Biroul de Presă EGCO
Mihaela CABA-MADARASI**

„Dilexi te” – Exortația Apostolică a Papei Leon al XIV-lea

Prima exortație apostolică a Papei Leon al XIV-lea vede iubirea lui Cristos întruchipată în iubirea pentru cei săraci, în îngrijirea bolnavilor, în opoziția față de sclavie, în apărarea femeilor care suferă de excluziune și violență – femeilor care suferă din cauza excluziunii și a violenței, în accesul la educație pentru toți, în însoțirea migranților, în donații caritabile, în eforturile pentru egalitate și multe altele.

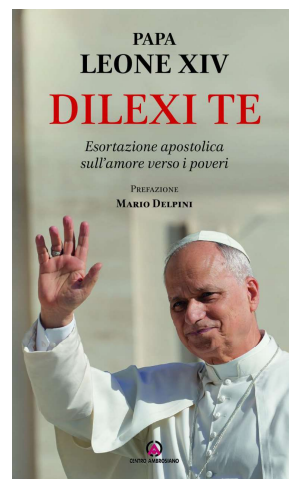
Dilexi te („Te-am iubit”, din Apocalips 3,9) are 121 de paragrafe numerotate, împărțite în cinci capitole: **1. Câteva cuvinte esențiale; 2. Dumnezeu îi alege pe săraci; 3. O Biserică pentru săraci; 4. O poveste care continuă; 5. O provocare permanentă**, și decurge direct din Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, care, prin însăși intrarea Sa în lumea noastră prin Întrupare, s-a făcut sărac pentru noi. În același timp, ea repropune învățătura socială a Bisericii, în special cea din ultimii 150 de ani, ca „o adevărată comoară de învățături semnificative” cu privire la săraci.

Cu acest document, semnat pe 4 octombrie, sărbătoarea Sfântului Francisc de Assisi, Papa Leon se situează ferm pe calea trasată de predecesorii săi, inclusiv Sfântul Papă Ioan al XXIII-lea, cu apelul său, în Mater et Magistra, către țările mai bogate să nu rămână indiferente față de națiunile oprite de foamete și sărăcie extremă (83). Sfântul Papă Paul al VI-lea și-a adăugat propria voce cu *Populorum progressio* și apariția sa la Națiunile Unite ca „apărător al săracilor”; la fel a făcut și Sfântul Papă Ioan Paul al II-lea, care a consolidat fundamentele doctrinare ale „opțiunii preferențiale pentru săraci” a Bisericii. Mai recent, Papa Benedict al XVI-lea, în *Caritas in veritate*, a oferit o viziune mai pronunțată politică asupra crizelor celui de-al trei-

lea mileniu; în timp ce Papa Francisc a făcut din grija pentru săraci și solidaritatea cu aceștia una dintre temele cheie ale pontificatului său.

La fel ca Papa Francisc, care a finalizat lucrarea Papei Benedict al XVI-lea asupra enciclicii *Lumen Fidei*, Papa Leon al XIV-lea a preluat textul predecesorului său imediat pentru primul său document magisterial important. *Dilexi te* se bazează pe învățătura din ultima enciclică a Papei Francisc – *Dilexit nos*, despre Preasfânta Inimă a lui Isus – subliniind „legătura strânsă” dintre iubirea lui Dumnezeu și iubirea pentru cei săraci. „În săraci”, scrie Papa Leon, Dumnezeu „continuă să ne vorbească” (5).

Sfântul Părinte reamintește, de asemenea, tema „opțiunii preferențiale... pentru săraci” a Bisericii, o expresie care a apărut în contextul Americii Latine (16). Papa Leon explică faptul că această „preferință” nu indică niciodată exclusivitate sau discriminare față de alte grupuri, ci subliniază „acțiunile lui Dumnezeu, care sunt motivate de compasiune față de sărăcia și slăbiciunea întregii umanități” (16). „Pe chipurile rănite ale săracilor, vedem suferința celor nevinovați și, prin urmare, suferința lui Cristos Însuși” (9).

www.catholica.ro

Foto: www.itl-libri.com

Întâlnire anuală protopopială a asociațiilor religioase

În Biserica „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș a avut loc duminică, 19 octombrie a.c., Întâlnirea anuală protopopială a asociațiilor religioase, la care au participat Reuniunea Mariană, Asociația Generală a Românilor Uniți (AGRU), Asociația „Ave Miriam”, Familia Preasfintei Inimi a lui Isus și Corul „Ioan Bușița”.

Evenimentul a avut ca temă biblică „Voi sunteți lumina lumii!” (Mt 5,14), iar părintele protopop Zorel Zima a deschis lucrările cu un discurs inspirat de acest verset, subliniind importanța apostolatului laic și a angajării fiecărui creștin în răspândirea Evangheliei.

În spiritul noului An Pastoral, deschis recent la Catedrala „Sfântul Nicolae” de Preasfinția Sa Virgil Bercea, punctul central al întâlnirii l-a constituit Sfânta Euharistie, celebrată solemn în cadrul Binecuvântării Euharistice.

Reprezentanții asociațiilor au prezentat activitățile desfășurate și au împărtășit experiențe și propuneri pentru intensificarea colaborării cu parohi-

ile. Membrii asociațiilor s-au arătat disponibili să-și continue „ucenicia” alături de preoți, prin implicarea în rugăciune, pelerinaje, oratorii, activități educative și inițiative muzicale.

În cadrul evenimentului a fost lansat, și la nivel local, „Almanahul Sfintei Fecioare Maria”, un proiect realizat de Ioan Dărăbăneanu, cu sprijinul Reuniunii Mariane „Sfânta Maria” din Beiuș.

Protopopiatul Greco-Catolic Beiuș

O întâlnire istorică pentru unitatea creștină și solidaritatea globală

În data de 23 octombrie 2025, Sanctitatea Sa Papa Leon al XIV-lea i-a primit în audiență pe Majestatea lor Regele Charles al III-lea și Regina Camilla ai Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în cadrul Vizitei de Stat la Sfântul Scaun pentru Jubileul 2025. Două teme au marcat această vizită memorabilă: unitatea creștină și grija față de mediu.

Potrivit redacției în limba română *Vatican News*, vizita regală a fost marcată de un moment istoric de Rugăciune ecumenică desfășurat în Capela Sixtină, primul de acest fel după cinci secole de la schisma anglicană provocată de Henric al VIII-lea. Într-un gest cu puternică valoare simbolică, Papa Leon al XIV-lea și Regele Charles au schimbat două orhidee albe, expresie a angajamentului comun pentru protejarea Creației și a unității între creștini.

După-amiază, Majestatea Sa Regele Charles al III-lea a vizitat Bazilica papală „San Paolo Fuori le Mura”, unde i-a fost conferit titlul onorific de „Confrate Regal”, distincție aprobată de Sfântul Părinte ca semn al fraternității dintre Biserica Catolică și Biserica Anglicană. În același spirit, Papa Leon al XIV-lea a primit titlul de „Confrate Papal” al Capelei „St. George” din Castelul Windsor. Cu această ocazie, în bazilică a fost instalat un scaun regal permanent, decorat cu stema Marii Britanii și inscripția „Ut unum sint” („Ca toți să fie una”, Io 17,21), simbol al dorinței de unitate între confesiunile creștine.

În ziua de 24 octombrie 2025, Majestatea Sa Regina Camilla s-a întâlnit, la Roma, cu șase surori catolice din cadrul Uniunii Internaționale a Superioarelor Generale (UISG), implicate în proiecte internaționale dedicate păcii, educației, sănătății, justiției sociale și combaterii traficului de persoane.

Întâlnirea a evidențiat angajamentul constant al Bisericii și al ordinelor religioase feminine în sprijinirea persoanelor vulnerabile și în promovarea unei societăți mai juste, pașnice și solidare.

„Călugărițele catolice sunt prezente, atente, solidare și în slujba celor invizibili; ele trăiesc o speranță activă și transformatoare pentru o lume mai dreaptă, plină de compasiune, incluzivă și pașnică”, a afirmat sora Roxanne Schares, amintind de mulții săi ani de slujire în rândul refugiaților din Africa.

Sora Roxanne a subliniat, de asemenea, mărturia zilnică a surorilor din întreaga lume: „Călugărițele catolice de pretutindeni împărtășesc experiențe similare prin prezența și serviciul lor, mai ales alături de cei care trăiesc situații dificile. Ele sunt active în domenii variate - educație, asistență medicală, activitate socială și pastorală, sprijin pentru migranți, refugiați și victime ale traficului de persoane, precum și în promovarea dreptății, păcii și grijii față de creație.”

În intervenția sa, sora Abby Avelino a vorbit despre misiunea rețelei Talitha Kum, care reunește peste 6.000 de călugărițe, membre și colaboratoare implicate în lupta împotriva traficului de ființe umane în mai mult de 90 de țări. „Traficul de persoane este o realitate dureroasă, dar transformarea începe la nivel personal. Fiecare întâlnire, fiecare gest de ajutor, fiecare voce care se ridică în semn de solidaritate contribuie la un flux de speranță care străbate continentele”, a declarat sora Abby.

În timpul întâlnirii, sora Abby i-a oferit Majestații Sale un tablou realizat de o tânără ambasadoare împotriva traficului de persoane din Uruguay, formată în cadrul proiectelor Talitha Kum susținute de Guvernul Britanic. Lucrarea, reprezentând o pasăre rănită care se eliberează din colivie, simbolizează renașterea și speranța ce pot izvorî chiar și din cele mai întunecate situații. „Chiar și în durere există frumusețe; chiar și în disperare există posibilitatea unei noi vieți”, a explicat sora Abby, descriind semnificația darului.

Această vizită istorică reafirmă deschiderea dialogului ecumenic, cooperarea în domeniul protecției mediului și misiunea comună pentru demnitatea umană - valori care unesc Bisericile și popoarele din întreaga lume.

Profesori și absolvenți de la Facultatea de Comunicare Instituțională, Universitatea Pontificală „Santa Croce”, la Oradea

În perioada 25-28 septembrie 2025, Oradea a găzduit vizita unor profesori și absolvenți de la Facultatea de Comunicare Instituțională, organizată de Universitatea Pontificală „Santa Croce” în colaborare cu Episcopia Greco-Catolică de Oradea. Evenimentul a reunit profesori, absolvenți și invitați speciali, fiind marcat de momente academice, culturale și spirituale deosebite.

Din partea ateneului pontifical au fost prezenți prof. Daniel Arasa, decan al Facultății de Comunicare Instituțională Santa Croce, și prof. Norberto Gonzales Gaitano.

Joi, vizita a debutat cu un concert oferit de Filarmonica din Oradea. Vineri, participanții au luat parte la Sfânta Liturghie la Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae”, celebrată de Preasfinția Sa Virgil Bercea.

Ulterior a avut loc o întâlnire cu profesorii Facultății de Jurnalism și Științe Politice din cadrul Universității din Oradea. În cadrul aceste întâlniri academice, prof. Norberto Gaitano a prezentat proiectul de cercetare „Footprints”. Grupul a fost primit și de rectorul Universității din Oradea, prof. Constantin Bungău, care a asigurat profesorii de intențiile pentru o bună colaborare pe viitor între cele două instituții academice.

În a doua parte a zilei de vineri, delegația a avut o întâlnire cu inspectorul școlar general, prof. Alin Ștefănuț, respectiv cu directorii Antonia Nica (Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu”) și Alexandru Stoica (Li-

ceul „Don Orione”).

Sâmbătă, programul a continuat cu Sfânta Liturghie la Seminarul Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi”, urmată de un seminar în *Aula Magna* cu prezentarea decanului Daniel Arasa a ultimelor noutăți din cadrul Facultății de Comunicare Instituțională. A urmat o sesiune de comunicare privind experiențele profesionale ale foștilor studenți ai facultății, precum și o vizită la noul sediu al *Radio Maria* din Oradea.

Vizita profesorilor și a absolvenților de la Facultatea de Comunicare Instituțională la Oradea, a fost un prilej de întărire a relațiilor dintre absolvenți și profesori, de deschidere spre dialog inter-universitar și de consolidare a legăturilor dintre mediul academic și cel spiritual.

Biroul de Presă EGCO

„Un milion de copii se roagă Rozariul”

Vineri, 17 octombrie, a.c., copiii Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” s-au adunat în Catedrala „Sfântul Nicolae”, Biserica „Schimbarea la Față”, Velența și Capela Seminarului „Sfinții Trei Ierarhi”, pentru a se uni în rugăciune împreună cu milioane de copii din întreaga lume.

Cu inimile pline de credință și speranță, ei au rostit Sfântul Rozar, cerând mijlocirea Maicii Domnului pentru pace în lume, pentru familii și pentru toți cei care suferă.

<https://www.facebook.com/episcopiagrecocatolicaoradea>

„Un milion de stele”

Seara de 16 octombrie 2025 a adus în curtea Bazilicii Romano-Catolice din Oradea o atmosferă de lumină, rugăciune și solidaritate. Evenimentul caritabil „Un milion de stele”, organizat de Caritas Eparhial Oradea și Caritas Catolica, a reunit zeci de voluntari, cei doi episcopi catolici ai orașului, precum și numeroși orădeni care au dorit să își exprime sprijinul pentru persoanele cu dizabilități.

În deschiderea serii, participanții au fost întâmpinați de cuvintele celor doi ierarhi: Preasfințitul László Böcskei, episcopul Diecezei Romano-Catolice de Oradea, și Preasfințitul Virgil Bercea, episcopul Eparhiei Greco-Catolice de Oradea.

Cei doi episcopi au vorbit despre importanța solidarității, a respectului pentru demnitatea umană și a luminii care se naște din gesturile de bunătate. În mesajele lor, aprinderea unei lumânări a devenit simbolul speranței care se răspândește prin fiecare act de iubire față de aproapele.

Preasfințitul Virgil Bercea a îndemnat comunitatea să continue tradiția empatiei și să facă din fiecare zi un prilej de a aduce lumină în viețile celor aflați în suferință: „*Dragii mei... Un milion de stele – noi nu suntem un milion, suntem câțiva, dar facem parte din acel milion. Dacă am venit aici, cu siguranță suntem bine intenționați și am făcut acest gest având un suflet mare și deschis. Priviți grădina bazilicii și apusul acesta de soare – cât este de frumos și ne face să înțelegem că trebuie să ne gândim nu doar la noi înșine, ci și la cei din jur. Priviți la tinerii veniți de la liceul de muzică, pe care îi felicit pentru gestul și disponibilitatea lor, pentru că lumina s-a aprins în sufletul lor și ne vor transmite mereu câte o rază de lumină. Doresc să le mulțumesc celor de la Primărie pentru ceea ce fac pentru cei săraci ai noștri – ei cunosc multe persoane nevoiașе, mai multe decât noi. Este foarte important ca totul să nu fie doar instituționalizat, dar în același timp nu trebuie să pierdem din vedere acest aspect instituțional – lucrurile trebuie completate. Caritas Eparhial și Caritas Catolica fac împreună foarte mult bine, însă nu pot face totul. Instituțiile noastre locale văd dincolo de ceea ce noi, prin mijloacele noastre modeste, încercăm să realizăm. În această seară ne străduim să fim și noi o lumină în acest oraș, așa cum spunea Maica Tereza: „Este o picătură într-un ocean, dar dacă picătura nu ar fi, i-ar lipsi oceanului...” Astăzi suntem o mică sclipire în acel mare milion de stele. Tocmai de aceea este foarte importantă prezența fiecăruia dintre dumneavoastră aici – este importantă munca celor două Caritas, a celor de la Primărie și a dumneavoastră, a tuturor.*

Vă mulțumesc pentru că faceți un

gram de bine pentru cei care au nevoie, că nu stingeți luminița din sufletul dumneavoastră. Țineți-o mereu aprinsă! O seară binecuvântată!”

Momentul central al serii – aprinderea lumânărilor – a avut loc la ora 19.00. Curtea din fața catedralei s-a transformat într-un veritabil covor de lumină, iar flacăra sutelor de lumânări, aprinse în liniște, a creat o imagine emoționantă – o adevărată mărturie a empatiei colective și a dorinței de a susține persoanele cu dizabilități.

Programul a fost completat de momente artistice susținute de orchestra de cameră „Suliband” a Liceului de Artă din Oradea și de solista Mihaela Simai, care au oferit clipe de profundă emoție prin muzica lor.

Reamintim că proiectul „Un milion de stele” este un eveniment internațional al organizației Caritas, desfășurat anual în numeroase orașe din România și din lume. Scopul său este de a sensibiliza societatea față de nevoile persoanelor vulnerabile și de a încuraja implicarea activă în sprijinirea lor.

Ediția din acest an, la Oradea, a fost dedicată persoanelor cu dizabilități, un segment social care are nevoie de sprijin constant, dar și de recunoașterea contribuției lor în comunitate.

**Biroul de Presă EGCO
Cristian CIULEA**

Colectă specială

„Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc...” (Mt. 25,35)

+ Virgil Bercea
Episcop

Dragi credincioși,

În fiecare zi, pe lângă noi trec oameni grăbiți, preocupați de propriile probleme. Însă, printre ei, trec adesea neobservați **oamenii sărmani, cei care dorm pe străzi, cei flămânzi și însetați, defavorizați de societate**, dar plini de demnitate tăcută. Sunt oameni care, de multe ori, nu au avut o șansă adevărată. Unii **sunt bolnavi, incapabili din punct de vedere al sănătății** să muncească, să întemeieze o familie, să-și construiască o casă, **un loc al lor personal**, în care să se simtă în siguranță. Alții au pierdut totul - locul de muncă, familia, prietenii, încrederea. Și totuși, în ochii lor există încă o scânteie: **dorul de un moment de liniște**, o clipă în care să se așeze la o masă, să poată mânca **prânzul oferit de binefăcători**, fără grabă, fără teamă, fără rușine. Poate că nu putem schimba lumea întreagă. Dar putem schimba ziua cuiva. Putem întinde o mână, putem dona o masă caldă sau un strop de speranță. Aceasta este **o invitație la a-i ajuta**. La a vedea în fiecare chip necunoscut un frate, un om asemenea nouă, care are nevoie nu doar de pâine, ci și de iubire. Fiecare gest, oricât de mic, este o rază de lumină în viața celor care trăiesc în întuneric. Și uneori, o rază de lumină este tot ce trebuie pentru a reaprinde credința în bine.

Prin urmare, tasul din data de **16 noiembrie 2025** va fi predat, de fiecare parohie, Asociației Caritas Eparhial Oradea, în vederea susținerii oamenilor sărmani.

În numele acestora, invocăm binecuvântarea Cereului asupra voastră și a familiilor voastre!

Pr. Olimpiu Todorean
Președinte

EPISCOPIA ROMÂNĂ
UNITĂ CU ROMA
GRECO-CATOLICĂ
ORADEA

COLECTĂ SPECIALĂ

„Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc...”
(Matei 25, 35)

16 noiembrie 2025

Duminica Samariteanului Milostiv

Donații se pot face și în contul:

RO27 BTRL 0050 1205 7261 6902

Banca Transilvania

ASOCIAȚIA CARITAS EPARHIAL ORADEA

CIF 170 85 486

Sau cu cardul pe: <https://caritaseparhialoradea.shopia.ro/doneaza-pentru-cantina-sociala>

Cantina socială

La marginea cotidianului grăbit al orașului Oradea, într-un colț liniștit, pe strada Theodor Aman nr. 1C, se află un spațiu simplu, dar cu totul special: cantina socială a Asociației Caritas Eparhial Oradea.

Găzduită în incinta Centrului social „Maria Rosa”, această cantină nu este doar un loc unde se oferă o masă caldă. Este, în fiecare zi, un loc al alinării, al speranței, al revenirii la sine pentru oameni care, adesea, nu mai au nimic altceva decât ziua de azi.

Cantina funcționează de luni până vineri, începând cu ora 13.00, și se adresează în mod direct persoanelor fără adăpost sau celor aflate într-o stare de vulnerabilitate profundă.

Serviciul este acreditat și licențiat conform legislației în vigoare, făcând parte din rețeaua națională a cantinelor sociale. Însă dincolo de acte și proceduri,

în spatele fiecărei farfurii cu mâncare se ascunde o echipă care pune suflet în fiecare gest: de la gătit, la oferirea unei vorbe bune.

Beneficiarii sunt selectați pe baza unor criterii clare, dar umane, care reflectă realitățile crude cu care aceștia se confruntă: lipsa unui domiciliu, venituri extrem de reduse, boli cronice, lipsa sprijinului familial sau pur și simplu izolarea completă. În mod firesc, sunt încurajați să se implice și ei în propriul proces de redresare: prin colaborare, participare activă și dorința de schimbare.

În acest loc nu se oferă doar mâncare. Se oferă un pachet complex de servicii esențiale: sprijin pentru obținerea documentelor, acces la dușuri și îmbrăcăminte, consiliere individuală și de grup, orientare profesională, discuții tematice despre emoții, relații sau nevoi. Toate acestea se împletesc cu o grijă reală pentru om și pentru demnitatea lui.